

Besl. Hvad jeg videre i denne Sag kunde have at sige, skal jeg opsætte, indtil det Underændringsforslag ligger for, som jeg og et andet æret Medlem af Udvalget have tilladt os at stille under Tit. a til Ændringsforslaget under Nr. 21.

Sfcherning: En Deel af, hvad der er er blevet sagt, tror jeg kan sammenfattes i de faa Ord, at Indtægtsstaten er en Skat, som de Fleste synes om, men ingen Skat er dog den, Alle helst ville have. Denne Betragtning var tilstede under første Behandling, og saavidt jeg kan skjønne, er den ikke forsvunden under alle de Forhandlinger, Lovudkastet har været Gjenstand for. Ved første Behandling gif man bestandig ud paa, at Harkornsbetalingen indeholdt en Mængde Uretfærdigheder, hvilket er fuldkomment sandt, og disse Uretfærdigheder mærkes altid mellem de enkelte Personer, men for nu at undgaae Uretfærdighed mod Personer, strøer man fra to forskjellige Sider Uretfærdigheder ud over Kollektiver. Man fordeles Uretfærdighederne mellem Amtene og Kommunerne, thi man har ikke noget bedre og retfærdigere Middel til denne Fordeling end det, man har gjennem Fordelingen paa Harkornet med alle dens Uretfærdigheder. De tre Betragtningssmaader: Efter Harkorn, som man paa eengang bliver hange for, efter Folkemængde, som man ogsaa bliver hange for, og efter Folketæthed, som man heller ikke har nogen rigtig Tro til, flaaer man sammen i Haab om, at der skal komme Noget ud deraf, som ligner Retfærdighed, og man faaer statistiske Oplysninger, der ligesom alle den Slags Oplysninger mere give Tal end Sandhed; thi ikke alle Tal ere Sandhed. Men alt det kan i Grunden være temmelig ligegyldigt. Det, hvorom det her gjælder, er: endelig engang at blive færdig med denne Skat og med dette Lovudkast. Af de tre Forslag, der nu foreligge, forekommer det mig, at Regjeringens, naar den sidste Paragraf blev noget forbedret, dog for

er det bedste, medens det Forslag, som foreligger fra to ærede Medlemmer af Udvalget, vilde forekomme mig at være det bedste, naar der var Tid til at benytte det og Tid til at gaae Sagen alvorligt igjennem; men derimod forekommer det mig, at det mellemiggende Forslag er det uheldigste af dem alle, thi det har Manglerne fra begge Sider. Derfor kan det imidlertid gjerne være, at det bliver det gjældende; thi man maa hyppigt paa den Maade arbejde sig igjennem. Ved første Behandling veg man fortrækket tilbage fra Regjeringens Forslag, og man søgte at tilveiebringe noget Bedre; nu begynder man fra mange Sider at vige tilbage fra de to ærede Medlemmers Forslag, fordi det er for godt, og bliver da staaende ved et, som ikke var godt ved første Behandling og heller ikke ved anden, just paa Grund af, at det er en ypperlig Mellemting, skøndt det i sin Udførelse vil vise sig at have alle Mangler. Man taler fra forskjellige Sider om, at man ikke vil have en Indkomststat paa Landet, fordi det er besværligt at paaligne en saadan, men jeg seer ikke, at noget af disse 3 Forslag undgaaer en Indkomststat paa Landet; jeg seer i dem alle 3 en Indkomststat, og i Grunden udført paa samme Maade. Der skal omtrent det samme Apparat til enhver Indkomststat, idet man, for at kunne ligne den, paa den ene eller anden Maade maa vide, hvor stor Indkomsten er, og den bedste Maade, hvorpaa man faaer dette at vide, er saaledes, som det steer her i Kjøbenhavn, væsentligst at overlade det til et Skjøn, naar blot Skjønskommissionen har Mod og Mands Hjerte til at skjønne for høit for Alle, naar den har Mod til at sige: Det er ganske vist af Vigtighed at ligne rigtigt, men fremfor Alt er det vigtigt at faae mange Penge ind. Naar den da ligner for Meget paa Enhver, vil den, der kun skal betale lidt for Meget, især i Dieblif som disse, gjerne give det, og den, der skal betale meget for Meget, har Anledning til at friggjøre sig ved at opløse sine virkelige Forhold. Vi faae, som sagt, ved alle Forslagene en Ind-